

Arrest

nr. 75 809 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2008 werd aan verzoekster een aankomstverklaring afgeleverd. Verzoekster was in België aangekomen op 9 juni 2008 met een Schengenvisum, geldig voor 16 dagen, zijnde tot 21 juni 2008.

Op 13 juni 2008 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 2 december 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 13 november 2011.

Op 13 augustus 2010 beëindigde de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijf van verzoekster. Deze beslissing werd haar, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 augustus 2010.

Op 13 september 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 21 oktober 2011 werd aan verzoekster nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar beroep volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van haar op 24 augustus 2010 ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoekster, dat het voormelde bevel van 24 augustus 2010 niet werd aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2010 kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319*). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre ze de nietigverklaring vordert van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2011 (*RvS 15 september 2003, nr. 122 790*).

Verzoekster heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 30.11.2009 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond om hun aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoekers, niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkele de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met

schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is omdat verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een miskennen van het begrip " buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat DVZ stelt voorts dat verzoekster zich niet kan beroepen op 2.3 daar ze niet kan aantonen dat ze niet beroep kan doen op artikel 40bis.

Eerst en vooral werd in de instructie **DUIDELIJK** vermeld Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen een regularisatieaanvraag kunnen indienen gebruik makende van 2.3.

Immers in de instructie d.d. 19.07.2009 wordt als prangende humanitaire situatie 2.3. het volgende vermeld:

Familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde familieleden ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;

Immers het is juist omdat zij buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt dat haar verblijf dient te worden vergemakkelijkt.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift zeer duidelijk uitgelegd waarom ze gebruik wenst te maken van 2.3.

Ze heeft eveneens aangetoond dat ze ernstig ziek is en dat de zorg van haar dochter dus noodzakelijk is. Dat ze bij huidig schrijven een recent medisch attest voegt waaruit duidelijk blijkt dat mantelzorg absoluut noodzakelijk is.

Dat verzoekster de elementen m.b.t. haar ziekte hier dus wel terecht aanhaalt en in tegenstelling tot wat dvz motiveert ze dus zeer goed weet dat ze een procedure in toepassing van artikel 9ter kan indienen.

Dat ze dus voldoende bewezen heeft dat ze omwille van ernstige gezondheidsredenen EN omdat ze buiten het toepassingsgebied van artikel 40 bis valt, wenst geregulariseerd te worden op basis van 2.3

Bovendien is de wet op gezinshereniging gewijzigd!! Op 22.09.2011 is de nieuwe wet gepubliceerd en op door K.B. d.d. 10.10.2011 van kracht geworden.

Dit betekent dus dat verzoekster hoe dan ook geen gebruik kan maken van de procedure door middel van gezinshereniging.

Dat dvz op het moment van het nemen van de beslissing hiervan kennis had en dus rekening had moeten houden met de elementen die gekend waren in het dossier op dat moment.

Dat er dus in de beslissing een artikel wordt aangehaald wetende dat verzoekster hoe dan ook hier geen gebruik van kan maken!!!

Bovendien werd in het vademecum verduidelijkt:

Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie.

Dat zij dan ook sinds 2008 in België verblijft en dus bijna 4 jaar ten laste valt van haar dochter.

Dat DVZ dan ook rekening moet houden met de actuele humanitaire redenen die er zijn om haar verblijf te regulariseren.

Dat dit betekent dat ze als familielid van een EU-burger in aanmerking komt voor een regularisatie en dit op basis van 2.3 van de vernietigde instructies.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Waar verzoekster in een eerste grief verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 waarbij de instructies van 19 juli 2009 worden vernietigd en hierbij schijnt te suggereren dat de bestreden beslissing verzoekster ten onrechte vrijstelt van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster geen belang toont bij deze grief nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat verzoekster niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoont. De onontvankelijkverklaring vloeit *in casu* voort uit voormelde wettelijke bepaling en niet uit de toepassing van de vernietigde instructie.

Bovendien heeft verzoekster geen belang bij de grief waar zij de bestreden beslissing verwijt het criteria 2.3 van de vernietigde instructie niet toe te passen. Zoals verzoekster stelt, kan geen rekening gehouden worden met bepalingen uit de instructie die de ontvankelijkheid raken indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Ontvankelijkheidsgronden uit een instructie vermogen niet aan de ontvankelijkheidsgronden voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet te raken.

Zolang verzoekster niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoont, toont zij geen belang bij de grief dat het criteria 2.3 van de vernietigde instructie niet onderzocht werd. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de instructie ook niet verder gehanteerd kan worden voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag en dat het hele betoog van verzoekster hieromtrent dan ook niet dienstig is.

Voorts bepaalt artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt bestaat er wel degelijk een onderscheid tussen de elementen die de gegrondheidsfase raken en elementen die de ontvankelijkheidsfase raken en voorafgaandelijk aan de gegrondheidsfase worden onderzocht.

In casu oordeelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster als buitengewone omstandigheden aanhaalt:

- familielid van een EU-burger,
- medische redenen,
- in aanmerking komen voor regularisatie op basis van duurzame lokale verankering door haar sociale banden in België, kennis van één van de landstalen en de bereidheid om te werken.
- andere prangende humanitaire situaties, door verzoekster niet gepreciseerd in het onderscheid dat zij maakte en wat zij beschouwde als buitengewone omstandigheden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij is ingegaan op al deze argumenten, doch ze niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheden. Zo wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat het eerste en het derde argument eerder de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus niet in het onderzoek van de ontvankelijkheid worden behandeld. Wat de medische toestand betreft, verwijst de verwerende partij naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, welke in een geëigende procedure voorziet voor personen met een medische aandoening. Tot slot stelt de verwerende partij dat verzoekster niet preciseert welke de andere humanitaire situaties zijn.

Bijgevolg is het kennelijk redelijk dat de verwerende partij besluit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Verzoekster haalt in haar middel geen argumenten aan ter weerlegging van het motief dat de ingeroepen argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen. Haar hele betoog is erop gericht aan te tonen dat ze in aanmerking komt voor een verblijf op grond van de aangehaalde argumenten. Hiermee toont ze echter niet aan dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing inzake de ontvankelijkheid van haar aanvraag heeft genomen. Tevens zet verzoekster in haar verzoekschrift ook uiteen dat ze op de hoogte is van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat ze weet dat ze een regularisatieaanvraag kan indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenwel brengt ze geen argumenten aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing dat ze wat de medische argumenten betreft gebruik had dienen te maken van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu de wet een duidelijk onderscheid maakt tussen twee procedures: aan de ene kant artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging in België kunnen aanvragen en aan de andere kant artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Wat de overige prangende humanitaire situaties betreft, dient te worden vastgesteld, zoals ook in de bestreden beslissing werd aangegeven, dat verzoekster verzuimt om te verduidelijken welke deze prangende humanitaire situaties zijn, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om deze niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden. Ook in haar verzoekschrift gaat verzoekster hier niet op in. Verzoekster toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden. Noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsverplichting worden *in casu* aannemelijk gemaakt.

In zoverre de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich wenst te beroepen op het criterium 2.3, maar niet aantoonde dat ze geen beroep kan doen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient vastgesteld te worden dat dit onderdeel van de bestreden beslissing duidelijk een overtollig motief uitmaakt, daar het eigenlijk reeds ingaat op de gegrondheid van de aanvraag, terwijl de beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en er duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Het hele betoog van verzoekster dat ze niet in aanmerking komt voor gezinshereniging en aldus een verblijf dient te verkrijgen op grond van het criterium 2.3 van de instructies is, daargelaten de vaststelling dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State en hoe dan ook niet meer kan worden aangewend om een verblijf toe te kennen, niet dienstig daar dit betoog betrekking heeft op de al dan niet gegrondheid van de aanvraag, hetgeen in deze bestreden beslissing niet aan de orde is. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom verzoeksters aanvraag onontvankelijk is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre verzoekster herhaalt dat de bestreden beslissing niet had mogen motiveren aan de hand van de vernietigde instructie, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre verzoekster lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing verwijst naar de instructie om te staven dat niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, kan zij niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de instructie en is ze op generlei wijze gebaseerd op deze instructie. De bewering van verzoekster is manifest onjuist. Met haar betoog, dat juridische grondslag mist, maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen, wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan vastgesteld worden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU